

ÀNIMA REBEL

CARLOS ARBÓ

JA Joan Sala Gascons, in memoriam

Joan, persona entranyable i figura indestriable de la història de Lloret. Des de ben jove vas emprendre el camí de l'activisme polític, social i cultural. Socialista i sindicalista en els anys de la transició quan anaves a les llistes del PSC-PSOE a les eleccions municipals de 1979, 1983 i 1987. I et vas aproximar a Iniciativa per Catalunya Verds per formar part de la llista electoral l'any 1995.

La teva evolució cap a l'ecologisme a través del grup DEMALL (Defensa del Medi Ambient de Lloret) va anar a cavall de les reivindicacions contràries a la destrucció de Punta Mariner, a la urbanització de l'entorn de la platja de Sa Boadella, a l'ampliació del port de Canyelles i al projecte de Marina a Fenals, per citar actuacions d'un urbanisme depredador i especulatiu.

Pel que fa al vessant social, com a paladí de causes justes, vas ser capdavanter, l'any 1984, de la creació del grup Justícia i Pau a Lloret, organisme de l'Església Catòlica, que encetà campanyes pel desarmament, contra la pena de mort i la pau en el món.

Les teves conviccions religioses responien a una educació cristiana rebuda al caliu de la família Sala Gascons, amb un pare omni-potent i una mare devota, al col·legi de les "monges catalanes" (religioses del Sagrat Cor de Maria) i a l'escola parroquial de mossèn Pere Torrent. Amb aquest bagatge, l'enllaç amb les comunitats cristianes de base només era qüestió de temps.

L'àmbit cultural va ser un camp adobat per a la teva ànima rebel. Vas participar en l'Associació Popular d'Amics de la Cultura (APAC), un referent de l'activisme cultural al poble.

Joan, a l'etapa novençana pintaves quadres abstractes i simbòlics que eren una provocació per a una saga familiar de pintors tradicionals. Escriptor autodidacte, la teva producció inclou poemes desesperats amb influències de Rilke i Espriu, relats autobiogràfics i intimistes, nostàlgics d'un temps passat i curulls d'un sentiment tràgic de l'existència, amb la presència constant de la mort.

Ara bé, lluny d'aquest món de misèries i maldats no hi ha, a l'altra banda, un regne celestial, Joan.

Els teus contes traspuen pacifisme i solidaritat. Ets un exemple de l'home decent que, per tu és "aquell que obra dignament, que no amaga la mà si tira la pedra, que no enganya, que no fa trampa...". Amb noblesa i honestedat conquistaves el cor de la bona gent.

En el teu llibre *Us diré un secret* (2009) escrivies: "É quan la mort truqui a la meva porta decidida a endur se'm, li diré bon dia senyora mort, heus-me aquí. I la deixaré entrar sense posar-hi resistència".

Una predisposició que has mantingut fins a les acaballes de la vida. Però, per aquells que t'apreciàvem, te n'has anat massa aviat, company!